

อาลักษณ์ใจ

และ

อาลักษณ์ผู้ใหญ่
ระดับประเทศ ปี 2025

พระธรรม ปฐมกาล บทที่ 1-9
ฉบับมาตรฐาน

สมาคมพระคริสตธรรมไทย (TBS)

ปฐมกาล

ชื่อ “ปฐมกาล” หมายถึง “จุดกำเนิด” พระธรรมเล่มนี้กล่าวถึง การทรงสร้างจักรวาล จุดกำเนิดของมนุษยชาติ จุดเริ่มต้นของบาปและความทุกข์ในโลก นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงวิถีทางที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ พระธรรมปฐมกาลแบ่งออกเป็นสองตอนหลักคือ

1) บทที่ 1-11 การทรงสร้างโลก ประวัติศาสตร์เริ่มแรกของมนุษยชาติ มีเรื่องราวของอาดัมกับเอวา เรื่องราวของคาอินกับอาเบล เรื่องราวของโนอาห์และน้ำท่วมโลก และสุดท้ายเรื่องหอบาเบล

2) บทที่ 12-50 ประวัติศาสตร์บรรพบุรุษของคนอิสราเอล บุคคลแรกคือ อับราฮัม ผู้มีชื่อเสียงในเรื่องความเชื่อและการเชื่อฟังพระเจ้า แล้วตามมาด้วยเรื่องราวบุตรชายของท่าน คือ อิสอัคและหลานของท่าน คือ ยาโคบ (ผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่า อิสราเอล) อีกทั้งเรื่องราวบุตรชายสิบสองคนของยาโคบ ผู้เป็นหัวหน้าเผ่าทั้งสิบสองเผ่าของคนอิสราเอล โดยเฉพาะพุ่งความสนใจพิเศษไปที่เรื่องราวของบุตรคนหนึ่งของยาโคบ คือ โยเซฟ และเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้นำยาโคบและบุตรชายอื่นๆ พร้อมด้วยครอบครัวไปอยู่ในอียิปต์

ขณะที่พระธรรมเล่มนี้กล่าวถึงเรื่องราวบุคคลต่างๆ แต่สิ่งสำคัญแรกสุดนั้น คือ บันทึกเรื่องราวพระราชกิจของพระเจ้า พระธรรมเล่มนี้เริ่มต้นด้วยการยืนยันว่า พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างจักรวาลและจบลงด้วยพระสัญญาว่า พระเจ้ายังทรงห่วงใยประชากรของพระองค์ บุคคลสำคัญตลอดพระธรรมเล่มนี้คือ พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษาและทรงลงโทษผู้ทำผิด พระองค์ทรงนำและทรงช่วยเหลือประชากรของพระองค์ อีกทั้งทรงปั้นแต่งประวัติศาสตร์ของพวกเขา หนังสือโบราณเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อบันทึกเรื่องความเชื่อของบุคคลและเพื่อช่วยรักษาความเชื่อให้ดำรงอยู่ต่อไป

โครงร่างของเนื้อหา

1. การทรงสร้างจักรวาลและมนุษยชาติ (1:1-2:25)
2. จุดเริ่มต้นของบาปและความทุกข์ (3:1-24)
3. จากอาดัมถึงโนอาห์ (4:1-5:32)
4. โนอาห์กับเรื่องน้ำท่วมโลก (6:1-10:32)
5. หอบาเบล (11:1-9)
6. จากเชมถึงอับราม (11:10-32)
7. อัครบิดา : อับราฮัม, อิสอัค, ยาโคบ (12:1-35:29)
8. เชื้อสายของเอซาว (36:1-43)
9. โยเซฟกับพวกพี่น้อง (37:1-45:28)
10. คนอิสราเอลในอียิปต์ในสมัยของโยเซฟ (46:1-50:26)

หกวันแห่งการทรงสร้างและวันสะบาโต

1 ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง^๑ฟ้าและแผ่นดิน^๒แผ่นดินก็ร้างและว่างเปล่า ความมืดอยู่เหนือ^๓น้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงปกอยู่เหนือ^๔น้ำนั้น^๕

^๖พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง”^๗ ความสว่างก็เกิดขึ้น^๘พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และทรงแยกความสว่างออกจากความมืด^๙พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่า วัน และความมืดนั้นว่า ค่ำ มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันแรก

^{๑๐}พระเจ้าตรัสว่า “จงมีภาคพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน”^{๑๑}พระเจ้าทรงสร้างภาคพื้นนั้นขึ้น แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือภาคพื้น ก็เป็นดังนั้น^{๑๒}พระเจ้าจึงทรงเรียกภาคพื้นนั้นว่า ฟ้า^{๑๓} มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่สอง

^{๑๔}พระเจ้าตรัสว่า “น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปรากฏขึ้น” ก็เป็นดังนั้น^{๑๕}พระเจ้าจึงทรงเรียกที่แห่งนั้นว่า แผ่นดิน และที่ซึ่งน้ำรวมกันนั้นว่า ทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี^{๑๖}พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดพืช คือ ธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน” และก็เป็นดังนั้น^{๑๗}แผ่นดินก็เกิดพืช คือธัญพืชที่ให้เมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลมีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี^{๑๘}มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่สาม

^{๑๙}พระเจ้าตรัสว่า “จงมีดวงสว่างต่างๆ ของภาคพื้นฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน ให้เป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี^{๒๐}และให้เป็นดวงสว่างต่างๆ บนภาคพื้นฟ้า เพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน” ก็เป็นดังนั้น^{๒๑}พระเจ้าทรงสร้างดวงสว่างขนาดใหญ่ไว้สองดวง ให้ดวงที่ใหญ่กว่าครองวัน ดวงที่เล็กกว่าครองคืน

พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆ ด้วย^{๒๒}พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนภาคพื้นฟ้า ให้ส่องสว่างเหนือแผ่นดิน^{๒๓}ให้ครองวันและคืน และแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี^{๒๔}มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่สี่

^{๒๕}พระเจ้าตรัสว่า “น้ำจงอุดมด้วยฝูงสัตว์ที่มีชีวิต และให้นกบินไปมาในภาคพื้นฟ้าเหนือแผ่นดิน”^{๒๖}พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ และสัตว์ที่มีชีวิตทุกชนิด ซึ่งแหวกว่ายอยู่ในน้ำเป็นฝูงๆ ตามชนิดของมัน และสัตว์ปีกทุกชนิดตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี^{๒๗}พระเจ้าจึงทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า “จงมีลูกตกทวีมากขึ้นจนเต็มน้ำในทะเล และให้ทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก”^{๒๘}มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่ห้า

^{๒๙}พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคลาน และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน” ก็เป็นดังนั้น^{๓๐}พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ป่าตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และสัตว์ต่างๆ ที่เลี้ยงคลานทุกชนิดบนแผ่นดินตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

^{๓๑}แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา” ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งานให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลี้ยงคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด”^{๓๒}พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ตามพระฉายาของเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง^{๓๓}

^{๓๔}พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา^{๓๕} ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมีลูกตกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหว

^๑ ในปฐมกาล...สร้าง แปลได้อีกว่า เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มสร้างอยู่เหนือ^๒

^๒ 2 คร.4:6 ^๓ 2 ปด.3:5 ^๔ 1 คร.11:7 ^๕ มธ.19:4; มก.10:6

^๖ แปลได้อีกว่า ลมแรงกล้าเหนือ^๗น้ำ หรือ ฤทธิ์เดชของพระเจ้า

^๘ ปฐก.5:1-2

บนแผ่นดินทั้งหมด”²⁹ พระเจ้าตรัสว่า “ดูนี้ เราให้ธัญพืชที่มีเมล็ดทุกชนิด ซึ่งมีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และต้นไม้ผลทุกชนิดที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้า เป็นอาหารของเจ้า”³⁰ ฝ่ายสัตว์ทั้งหมดบนแผ่นดิน นกทั้งปวงบนท้องฟ้าและสัตว์เลื้อยคลานทั้งหมดบนแผ่นดิน คือ สิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจนั้น เราให้พืชเขียวสดทั้งปวงเป็นอาหาร” ก็เป็นดังนั้น³¹ พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่หก

2 ฟาสะวรรคและแผ่นดิน และสรรพสิ่งทั้งสิ้น ที่มีอยู่ในนั้นก็ถูกสร้างเสร็จ 2 วันที่เจ็ด พระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ที่ทรงทำมานั้น ในวันที่เจ็ดนั้นก็ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำ³ พระเจ้าจึงทรงอวยพรวันที่เจ็ด ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์⁴ เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพักจากการงานทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างและทรงกระทำ

สวนเอเดน

⁴ลำดับเรื่องการเนรมิตสร้างฟาสะวรรคและแผ่นดินมีดังนี้

ในวันที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินและฟาสะวรรค⁵ เมื่อยังไม่มิดินไม้ตามทุ่งบนแผ่นดิน และพืชตามทุ่งก็ยังไม่ออกขึ้นเลย เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้ายังไม่ได้ทรงให้ฝนตกบนแผ่นดิน ทั้งยังไม่มียุคน้ำขึ้นมาจากแผ่นดิน รดพื้นดินทั่วทั้งหมด⁶ แต่มีละอองน้ำขึ้นมาจากแผ่นดิน รดพื้นดินทั่วทั้งหมด⁷ พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงบันดาลมนุษย์ด้วยผงคลีจากพื้นดิน ระบายลมปราณเข้าทางจมูกของเขา มนุษย์จึงกลายเป็นผู้มีชีวิตอยู่⁸

⁸พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และทรงกำหนดให้มนุษย์ที่พระองค์ทรงปั้นอยู่ที่นั่น⁹ แล้วพระ

ยาห์เวห์พระเจ้าทรงให้ต้นไม้ทุกชนิดที่งามนำดูและน่ากินงอกขึ้นจากพื้นดิน มีต้นไม้แห่งชีวิตต้นหนึ่งอยู่กลางสวนนั้น กับต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วต้นหนึ่งด้วย

¹⁰มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลจากเอเดนสวนนั้นจากที่นั่นก็แยกเป็นสี่สาย¹¹ ชื่อแม่น้ำสายที่หนึ่งคืออิซน เป็นแม่น้ำที่ไหลรอบแผ่นดินฮาวิลาร์ทั้งหมด ที่มีแร่ทองคำ¹² ทองคำที่บริเวณนั้นเป็นทองคำเนื้อดี และมียางไม้ตะคร้ำ¹³ และโมรา¹³ ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิฮน ไหลรอบแผ่นดินคูซทั้งหมด¹⁴ ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทกริส ไหลไปทางทิศตะวันออกของอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่ชื่อเฟรติส

¹⁵พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอาศัยอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและดูแลสวน¹⁶ พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ¹⁷ แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่”

¹⁸พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “การที่ชายผู้นี้จะอยู่แต่ลำพังนั้นไม่ดี เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์¹⁸ ที่เหมาะสมกับเขาขึ้น”¹⁹ พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงปั้นสัตว์ทุกชนิดในท้องทุ่ง และนกทุกชนิดในท้องฟ้าจากดิน แล้วทรงนำมายังชายนั้น เพื่อดูว่า เขาจะเรียกชื่อมันว่าอะไร ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิดที่มีชีวิตว่าอย่างไร สัตว์นั้นก็มีชื่อนั้น²⁰ ชายนั้นจึงตั้งชื่อสัตว์ใช้งานทุกชนิด และนกในอากาศและสัตว์ป่าทุกชนิด แต่ชายนั้นยังไม่พบคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขา²¹ แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงทำให้ชายนั้นหลับสนิท ขณะที่เขาหลับอยู่ พระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงซี่หนึ่งของเขาออกมา แล้วทำให้เนื้อติดกันเข้าแทนกระดูก²² ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิง แล้วทรงนำมาให้ชายนั้น²³ ชายนั้นจึงว่า

^๓ ตะคร้ำเป็นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งที่มียางไม้สีเหลืองใส และมีกลิ่นหอม ^๔ ภาษาฮีบรูแปลตรงตัวว่า ผู้ช่วย

จ ๒บ.4:4,10 ๕ อพย.20:11 ๖ 1 คร.15:45; ปรก.1:20-21,24 ๗ ว.2:7; 22:2,14

“นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา
 เนื่องจากเนื้อของเรา
 จะเรียกคนนี้ว่าหญิง^๔
 เพราะคนนี้ออกมาจากชาย”

²⁴ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของเขา
 ไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อ
 เดียวกัน^{๒๕} ผู้ชายและภรรยาของเขาเปลือยกาย
 อยู่ทั้งสองคนและไม่อายกัน

ความบาปครั้งแรกและการลงโทษ

3 ในบรรดาสัตว์ป่าทั้งหมด ที่พระยาห์เวห์พระ
 เจ้าทรงสร้างนั้น ผู้ผลาดกว่าหมด มันถาม
 หญิงนั้นว่า “จริงหรือ? ที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวก
 เจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’” ² หญิงนั้นจึง
 ตอบว่า “ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ ³ เว้น
 แต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัส
 ว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวก
 เจ้าจะตาย’” ⁴ หญิงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่
 ตายแน่ ⁵ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้า
 กินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่าง
 ขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระ
 เจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” ⁶ เมื่อหญิงนั้นเห็น
 ว่าต้นไม้ต้นนั้นดีนัก ทั้งเป็นต้นไม้ที่น่าปรารถนาที่
 ทำให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้นั้นมากิน แล้วส่ง
 ให้สามีที่อยู่กับเธอกินด้วย เขาก็กิน ⁷ ตาของเขา
 ทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึงรู้ว่าพวกเขาเปลือยกาย
 อยู่ ก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดกายไว้
⁸ เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระ
 ยาห์เวห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน ชายนั้น
 กับภรรยาของเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลาง
 สวน ให้พ้นจากพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า
⁹ พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเรียกชายนั้นและตรัส
 ถามเขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน?” ¹⁰ ชายนั้นทูลว่า “ข้า
 พระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวนก็
 กลัว เพราะข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ จึงได้ซ่อน

ตัวเสีย” ¹¹ พระองค์จึงตรัสว่า “ใครบอกเจ้าว่าเจ้า
 เปลือยกาย? เจ้ากินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กิน
 นั้นแล้วหรือ?” ¹² ชายนั้นทูลว่า “หญิงที่พระองค์
 ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์ เธอส่งผลจากต้นไม้
 นั้นให้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”
¹³ พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสถามหญิงนั้นว่า “นี่เจ้า
 ทำอะไรลงไป?” หญิงนั้นทูลว่า “งูล่อลวงข้าพระ
 องค์มิ ข้าพระองค์จึงรับประทาน” ¹⁴ พระยาห์เวห์
 พระเจ้าจึงตรัสกับงูว่า

“เพราะเหตุที่เจ้าทำเช่นนั้น

เจ้าจะต้องถูกสาปแช่งมากกว่าสัตว์ใช้งาน
 และสัตว์ป่าทั้งปวง
 จะต้องเลื้อยไปด้วยเท้า

จะต้องกินผงคลีดินตลอดชีวิตของเจ้า

¹⁵ เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน^{๒๖}

ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนาง
 ด้วย

เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก

และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเขาคู่ขา”

¹⁶ พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า

“เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากมากขึ้นแก่เจ้า
 และเมื่อเจ้ามีครรภ์ เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความ
 เจ็บปวด

ถึงกระนั้น เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของ
 เจ้า

และเขาจะปกครองตัวเจ้า”

¹⁷ พระองค์จึงตรัสแก่ชายนั้นว่า

“เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพูดของภรรยา
 และกินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินผลจาก
 ต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะเจ้า
 เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วยความทุกข์
 ลำบากตลอดชีวิต

¹⁸ ต้นไม้และพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นบนดิน
 แก่เจ้า^{๒๗}

และเจ้าจะกินพืชตามท้องทุ่ง

^๔ ตรงนี้ภาษาฮีบรูเล่นคำ ถ้าจะให้คงรูป แปลดังนี้ก็ได้คือ จะเรียกคนนี้ว่า ชายา เพราะคนนี้ออกมาจากชาย

^{๒๖} มธ.19:5; มก.10:7-8; 1คร.6:16; อฟ.5:31 ๒๗ วว.12:9; 20:2 ๒คร.11:3; 1ทธ.2:14 ๒ฉ.12:17 ๒ธ.6:8

19 เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่ออาบหน้า
จนเจ้ากลับไปเป็นดิน
เพราะเจ้าถูกนำมาจากดิน
และเพราะเจ้าเป็นผงคลีดิน
และเจ้าจะกลับเป็นผงคลีดินดังเดิม”

20 อาดัม^๖เรียกรภรรยาของเขาว่า “เอวา”^๗ เพราะนางเป็นมารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง 21 พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้อาดัมและภรรยาของเขาสวมปกปิดกาย

22 แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “ดูสิ มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราแล้ว โดยที่รู้ความดีและความชั่ว บัดนี้ อย่าปล่อยให้เขาเย็นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิต” มากินด้วย แล้วมีอายุยืนชั่ววันนิรันดร์” 23 เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงไล่เขาออกไปจากสวนเอเดน ให้เพาะปลูกบนดินซึ่งใช้สร้างเขาขึ้นมา^๘ 24 พระองค์ทรงขับไล่ชายนั้นออกไป และทรงตั้งเหล่าเควบ^๙ ทางด้านทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงอันหนึ่งที่หมุนได้ไว้เฝ้าทางที่จะไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้น

คาอินฆ่าอาเบล

4 ฝ่ายชายนั้นมีเพศสัมพันธ์กับเอวาราภรรยาของเขา นางก็ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชื่อคาอิน^๑ นางจึงกล่าวว่า “ฉันได้รับผู้ชายคนหนึ่งด้วยความช่วยเหลือของพระยาห์เวห์”^๒ ต่อมานางก็ให้กำเนิดน้องชายของเขาชื่ออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ ส่วนคาอินเป็นคนเพาะปลูก 3 อยู่มาวันหนึ่งคาอินนำพืชผลจากผืนดินมาเป็นของถวาย แต่พระยาห์เวห์^๔ ส่วนอาเบลก็นำแกะหัวปีจากฝูงและไขมันของแกะมาถวาย พระยาห์เวห์พอพระทัยอาเบลและของถวายของเขา^๕ แต่คาอินกับของ

ถวายของเขานั้น พระองค์ไม่พอพระทัย คาอินก็โกรธยิ่งนัก ก้มหน้าลง 6 พระยาห์เวห์จึงตรัสถามคาอินว่า “ทำไมเจ้าโกรธ? ทำไมหน้าเจ้าบูดบึ้ง? 7 ถ้าเจ้าทำดี เจ้าก็จะเป็นที่ยอมรับไม่ใช่หรือ? ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู อยากรตะครุบเจ้า เจ้าจะต้องเอาชนะบาปนั้น”

8 ฝ่ายคาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขาว่า “ให้เราไปที่ทุ่งนาถนแกะ”^๔ เมื่ออยู่ในทุ่งด้วยกัน คาอินก็เผลอฆ่าอาเบลน้องชายของเขา^{๑๓}

9 พระยาห์เวห์ตรัสถามคาอินว่า “อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน?” คาอินจึงทูลว่า “ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลถนแกะหรือ?” 10 พระองค์ตรัสว่า “เจ้าทำอะไรลงไป? เสียงของโลหิตน้องของเจ้าร้องดังขึ้นมาจากดินถึงเรา” 11 บัดนี้ เจ้าจึงถูกสาปจากดินที่อาปากับโลหิตของน้องจากมือเจ้า 12 เมื่อเจ้าเพาะปลูกบนดินจะไม่เกิดผลมาก เจ้าจะต้องหลบหนีและพเนจรไปในโลก”

13 ฝ่ายคาอินทูลพระยาห์เวห์ว่า “โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะทนได้” 14 ดูเถิด วันนี้พระองค์ทรงขับไล่ข้าพระองค์ออกจากแผ่นดิน และจากพระพักตร์พระองค์ไป ข้าพระองค์จะต้องหลบซ่อนและจะกลายเป็นผู้หลบหนีพเนจรไปในโลก ใครพบข้าพระองค์ก็ฆ่าข้าพระองค์เสีย” 15 พระยาห์เวห์ตรัสแก่คาอินว่า “ไม่ได้! ทุกคนที่ฆ่าคาอิน จะมีโทษเจ็ดเท่า” แล้วพระยาห์เวห์ทรงทำเครื่องหมายไว้ที่ตัวคาอิน เพื่อว่าทุกคนที่พบเขาจะได้ไม่ฆ่าเขา 16 คาอินออกไปหนีพระพักตร์พระยาห์เวห์ไปอยู่แผ่นดินโนด^๕ ทางทิศตะวันออกของเอเดน

การเริ่มต้นอารยธรรม

17 คาอินมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของเขา นาง

^๖ แปลว่า มนุษย์ ^๗ ชื่อนี้เหมือนคำที่แปลว่า มีชีวิตอยู่ ^๘ ภาษาฮีบรูแปลตรงตัวว่า ดินซึ่งเขาถูกนำออกมาจากนั้น ^๙ หมายถึง ทูตสวรรค์จำพวกหนึ่ง ^๑ ภาษาฮีบรูแปลตรงตัวว่า รู้จัก ^๒ ชื่อนี้สอดคล้องกับคำกริยาฮีบรูที่แปลว่า ฉันได้รับ ^๓ ด้วย... พระยาห์เวห์ แปลได้อีกว่า จากพระยาห์เวห์ ^๔ ภาษาฮีบรูไม่มีข้อความว่า ให้เราไปที่ทุ่งนาถนแกะ แต่ฉบับกรีกและฉบับซีเรียมีข้อความนี้ ^๕ แปลว่า พเนจร

ก็ตั้งครุรงก์ และคลอดบุตรชายชื่อเอโนค คาอินสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง ให้ชื่อเมืองนั้นว่า เอโนคตามชื่อบุตรของเขา ¹⁸เอโนคมีบุตรชื่ออิราด อิราดมีบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลมีบุตรชื่อเมธูซาเอล และเมธูซาเอลมีบุตรชื่อลาเมค ¹⁹ส่วนลาเมคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่ออาดาร์ห์ คนหนึ่งชื่อคิลลาร์ห์ ²⁰นางอาดาร์ห์มีบุตรชื่อยาบาล เขาเป็นบรรพบุรุษของคนทั้งปวงที่มีฝีมือตีตีพิณเขาคู่และเป่าปี่ ²²นางคิลลาร์ห์มีบุตรชายด้วย ชื่อทุบัล-คาอิน เป็นช่างทำเครื่องมือทองสัมฤทธิ์ทุกชนิดและเครื่องมือเหล็ก ทุบัลคาอินมีน้องสาวชื่อนา-อามาร์ห์ ²³ลาเมคพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า

“อาดาร์ห์และคิลลาร์ห์จงฟังเสียงของรา
ภรรยาทั้งสองของลาเมคเอ๋ย จงสดับฟัง
ถ้อยคำของข้า
เพราะข้าฆ่าชายคนหนึ่ง ที่ทำให้ข้าบาดเจ็บ
เด็กหนุ่มคนหนึ่ง ที่ทำร้ายข้า

²⁴ ถ้าหากทำร้ายคาอิน ต้องรับโทษคืนเจ็ดเท่า
แล้ว
เมื่อทำร้ายลาเมคก็ต้องรับโทษ
เจ็ดสิบเจ็ดเท่า”

²⁵อาดัมมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของเขาอีก
นางก็ให้กำเนิดบุตรชาย เรียกชื่อว่า เสท เพราะ
“พระเจ้าประทานเชื้อสายให้ฉันอีกคนหนึ่งแทน
อาเบลเพราะคาอินฆ่าอาเบลเสีย” ²⁶แล้วเสทก็มี
บุตรคนหนึ่ง เรียกชื่อว่า เอโนช ตั้งแต่นั้นมา
มนุษย์เริ่มออกพระนามพระยาห์เวห์

เชื้อสายของอาดัมจนถึงโนอาห์

(1 พศด.1:1-4; ลก.3:36-38)

5 ต่อไปนี้เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของ
อาดัม เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์นั้น พระ

องค์ทรงสร้างตามอย่างของพระองค์ ²พระองค์ทรง
สร้างเป็นชายและหญิง³ แล้วทรงอวยพรแก่พวก
เขา⁴ และทรงเรียกพวกเขาว่ามนุษย์ในวันที่พระ
องค์ทรงสร้างนั้น ³เมื่ออาดัมอยู่มาได้ 130 ปี จึง
มีบุตรชายคนหนึ่งตามอย่างตามฉายาของเขาและ
ตั้งชื่อว่า เสท ⁴หลังจากอาดัมมีบุตรคือเสทแล้ว
ก็มีอายุอีก 800 ปี มีบุตรชายหญิงอีกหลายคน
⁵รวมอายุของอาดัมได้ 930 ปี จึงสิ้นชีวิต

⁶เสทอยู่มาได้ 105 ปี จึงมีบุตรชายชื่อ เอโนช
⁷หลังจากเสทมีบุตรคือเอโนชแล้ว ก็มีชีวิตอีก 807
ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ⁸รวมอายุของ
เสทได้ 912 ปี จึงสิ้นชีวิต

⁹เอโนชอยู่มาได้ 90 ปี จึงมีบุตรชื่อเคนัน ¹⁰หลัง
จากเอโนชมีบุตรคือเคนันแล้ว ก็มีชีวิตอีก 815 ปี
และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ¹¹รวมอายุของเอ-
โนชได้ 905 ปี จึงสิ้นชีวิต

¹²เคนันอยู่มาได้ 70 ปี จึงมีบุตรชื่อมาหะลา-
เลล ¹³หลังจากเคนันมีบุตรคือมาหะลาเลลแล้ว
ก็มีชีวิตอีก 840 ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลาย
คน ¹⁴รวมอายุของเคนันได้ 910 ปี จึงสิ้นชีวิต

¹⁵มาหะลาเลลอยู่มาได้ 65 ปี จึงมีบุตรชื่อ
ยาเรด ¹⁶หลังจากมาหะลาเลลมีบุตรคือยาเรดแล้ว
ก็มีชีวิตอีก 830 ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน
¹⁷รวมอายุของมาหะลาเลลได้ 895 ปี จึงสิ้นชีวิต

¹⁸ยาเรดอยู่มาได้ 162 ปี จึงมีบุตรชื่อเอโนค
¹⁹หลังจากยาเรดมีบุตรคือเอโนคแล้ว ก็มีชีวิตอีก
800 ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ²⁰รวม
อายุของยาเรดได้ 962 ปี จึงสิ้นชีวิต

²¹เอโนคอยู่มาได้ 65 ปี จึงมีบุตรชื่อเมธูเสลาห์
²²หลังจากเอโนคมีบุตรคือเมธูเสลาห์แล้ว ก็ดำเนิน
กับพระเจ้า 300 ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน
²³รวมอายุของเอโนคได้ 365 ปี ²⁴เอโนค”ดำเนิน
กับพระเจ้าแล้วก็หายไปเพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป

²⁵เมธูเสลาห์อยู่มาได้ 187 ปี จึงมีบุตรชายชื่อ

ลาเมค ²⁶หลังจากเมธูเสลาห์มีบุตรคือลาเมคแล้ว ก็มีชีวิตอีก 782 ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ²⁷รวมอายุของเมธูเสลาห์ได้ 969 ปี จึงสิ้นชีวิต

²⁸ลาเมคอยู่มาได้ 182 ปี จึงมีบุตรชายคนหนึ่ง ²⁹เขาตั้งชื่อบุตรว่า โนอาห์ กล่าวว่า “คนนี้จะชูใจเราในการงานของเรา การตรากตรำของมือเรา และจากแผ่นดินซึ่งพระยาห์เวห์ทรงแช่งสาปไว้”

³⁰หลังจากลาเมคมีบุตรคือโนอาห์แล้ว ก็มีชีวิตอีก 595 ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ³¹รวมอายุของลาเมคได้ 777 ปี จึงสิ้นชีวิต

³²โนอาห์มีอายุได้ 500 ปี จึงมีบุตรชายชื่อเซม ฮามและยาเฟท

ความชั่วช้าของมนุษย์ชาติ

6 อยู่มามนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนแผ่นดินและมีบุตรหญิง ²บุตรชาย³ของพระเจ้าเห็นว่าบุตรหญิงของมนุษย์งามดีก็เลือกและรับไว้เป็นภรรยา ³พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “วิญญาณของเราจะไม่ต่อสู้กับมนุษย์ตลอดกาล เพราะมนุษย์เป็นแต่เนื้อหนัง วันเวลาของเขาคือ 120 ปี” ⁴เวลานั้นมีคนเนฟิล ⁵“อยู่บนแผ่นดิน ภายหลังที่บุตรชายของพระเจ้าเข้าหาบุตรหญิงของมนุษย์และมีบุตร คือ พวกที่เป็นเหล่านักรบในโบราณกาล เป็นพวกที่มีชื่อเสียง

⁵พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา ⁶พระยาห์เวห์เสียพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์ไว้บนแผ่นดินและโทมัสสิ่งนี้ ⁷พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “เราจะกวาดล้างมนุษย์ที่เราได้สร้างมานี้ไปเสียจากแผ่นดิน ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งงาน กับสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศด้วย เพราะว่าเราเสียใจที่ได้สร้างพวกเขา” ⁸แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ¹¹

โนอาห์เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า

⁹ต่อไปนี่คือลำดับพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรม ¹⁰ดีพร้อมในสมัยของเขา โนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า ¹¹โนอาห์มีบุตรสามคน ชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

¹¹คนทั้งโลกเสื่อมทรามไป เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยความโหดร้าย ¹²พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินก็ทรงเห็นว่าเสื่อมทราม เพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติตนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน

¹³พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์ว่า “เราจะให้มนุษย์และสัตว์ทั้งปวงสิ้นสุดต่อหน้าเรา ด้วยเหตุว่า แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความโหดร้ายเพราะการกระทำของมนุษย์ ดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก ¹⁴เจ้าจงต่อเรือด้วยไม้สนโกเฟอร์ แล้วทำเรือเป็นห้องๆ และยาชั้นทั้งข้างในข้างนอก ¹⁵จงต่อเรื่อนั้นตามแบบนี้ คือ ยาว 133 เมตร กว้าง 22 เมตร สูง 13 เมตร ¹⁶จงทำช่อง¹⁷สำหรับเรือให้เสร็จโดยให้ห่างจากข้างบน 44 เซนติเมตร จงตั้งประตูเรือที่ด้านข้าง และทำคานฟ้าชั้นล่าง ชั้นที่สองและที่สาม ¹⁷เพราะดูเถิด เราเองจะเป็นผู้ทำให้น้ำท่วมแผ่นดิน เพื่อทำลายมนุษย์และสัตว์ได้ ฟ้าที่มีลมปราน ทุกสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินจะตายสิ้น ¹⁸แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า เจ้าจะเข้าอยู่ในเรือ ทั้งตัวเจ้า บรรดาบุตรของเจ้า ภรรยาของเจ้า และบรรดาบุตรสะไภ้ของเจ้า ¹⁹จงนำสัตว์ตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่จากสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงเข้าไปไว้ในเรือ เพื่อให้มีชีวิตรอดอยู่กับเจ้า ²⁰นกตามชนิดของมัน สัตว์ตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดินตามชนิดของมัน ทุกชนิดอย่างละคู่จากสัตว์ทั้งปวงต้องมาหาเจ้า เพื่อให้มีชีวิตอยู่ได้ ²¹เจ้าจงนำอาหารทุกอย่างที่กินได้ไปกับเจ้า และสะสมเพื่อเป็นอาหารของเจ้าและของบรรดาสิ่งมีชีวิต” ²²พระเจ้าทรงบัญชาให้โนอาห์

² สำเนาโบราณบางฉบับว่า ทูตสวรรค์ ³ คือ พวกมนุษย์ยักษ์ ⁴ แปลได้อีกว่า หลังคา

⁵ กตว.13:33 ⁶ มธ.24:37; ลก.17:26; 1ปต.3:20 ⁷ 2ปต.2:5

ทำอะไร โนอาห์ก็ทำอย่างนั้นทุกประการ^ป

น้ำท่วมโลก

7 แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า “เจ้าและครัวเรือนทั้งหมดของเจ้าจงเข้าไปในเรือ เพราะในชั่วอายุคนรุ่นนี้เราเห็นเจ้าเป็นผู้ชอบธรรม ต่อหน้าเรา^๒ จงเอาสัตว์ใช้งานที่ไม่เป็นมลทินทุกชนิดไปกับเจ้าด้วยอย่างละเจ็ดคู่ทั้งตัวผู้และตัวเมีย และสัตว์ใช้งานที่เป็นมลทินอย่างละคู่ทั้งตัวผู้และตัวเมีย^๓ นกในอากาศอย่างละเจ็ดคู่ทั้งตัวผู้และตัวเมีย เพื่อรักษาพันธุ์สัตว์ให้มีชีวิตทั่วพื้นแผ่นดิน^๔ เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะทำให้ฝนตกบนแผ่นดินสี่สิบวันสี่สิบคืน เราจะทำลายล้างมนุษย์และสัตว์ทั้งหมดที่เราสร้างจากพื้นแผ่นดิน”^๕ โนอาห์ก็ทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาท่านทุกประการ

^๖เมื่อน้ำท่วมแผ่นดินนั้น โนอาห์มีอายุได้ 600 ปี^๗ โนอาห์กับบุตรทั้งสาม ภรรยาและพวกบุตรสะใภ้เข้าไปในเรือนั้น^๘ เพื่อให้พื้นน้ำท่วม สัตว์ใช้งานที่ไม่เป็นมลทินและสัตว์ใช้งานที่เป็นมลทินกับนกและสัตว์ทุกชนิดที่เลี้ยงคลานบนแผ่นดิน^๙ ก็มาหาโนอาห์แล้วเข้าไปในเรือเป็นคู่ๆ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาโนอาห์ไว้^{๑๐} เมื่อล่วงไปเจ็ดวัน น้ำก็ท่วมแผ่นดิน

^{๑๑}เมื่อโนอาห์มีอายุได้ 600 ปี ในเดือนที่สี่วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันที่นั้นเองน้ำฟูได้บาดาลที่ลึกมากทั้งหมดก็พลุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิด^{๑๒} ฝนตกบนแผ่นดิน 40 วัน 40 คืน^{๑๓} วันเดียวกันนั้นโนอาห์กับเซม ฮาม และยาเฟท บรรดาบุตรของท่าน และภรรยาของโนอาห์ กับบุตรสะใภ้สามคนเข้าไปในเรือ^{๑๔} คนเหล่านั้นกับสัตว์ทั้งปวงตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์เลี้ยงคลานทั้งปวงบนแผ่นดินตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือนกทุกอย่าง^{๑๕} สัตว์ทั้งหลายที่มีลมหายใจเข้าไปในเรือกับโนอาห์เป็นคู่ๆ^{๑๖} บรรดาสัตว์ที่เข้าไปนั้นมีทั้งตัว

ผู้และตัวเมียทุกชนิด ต่างเข้าไปตามที่พระเจ้าทรงบัญชา แล้วพระยาห์เวห์ทรงปิดให้ท่านอยู่ข้างใน^{๑๗} น้ำท่วมแผ่นดินตลอด 40 วัน น้ำทวีขึ้นหนุนเรือให้สูงเหนือแผ่นดิน^{๑๘} น้ำทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน ส่วนเรือก็ลอยขึ้นบนผิวน้ำ^{๑๙} น้ำทวีแรงมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดิน ท่วมภูเขาสูงทั้งหลายที่อยู่ใต้ฟ้าทุกแห่งมืดหมด^{๒๐} น้ำท่วมสูงขึ้นไปเจ็ดเมตรครึ่งและภูเขาทั้งหลายก็ถูกปกคลุมด้วยน้ำ^{๒๑} สิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน คือนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่ากับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนที่ติดพื้นดินและมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น^{๒๒} สิ่งที่มีชีวิตทั้งหมดที่มีลมหายใจเข้าออกทางจมูก คือทั้งหมดที่อาศัยอยู่บนบกก็ตายสิ้น^{๒๓} พระองค์ทรงทำลายล้างสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่บนพื้นดินตั้งแต่มนุษย์ไปจนถึงสัตว์ใช้งานและสัตว์เลี้ยงคลาน และนกในอากาศพวกเหล่านี้ถูกทำลายล้างเสียจากโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และบรรดาผู้ที่อยู่กับท่านในเรือ^{๒๔} น้ำท่วมแผ่นดินอยู่ถึง 150 วัน

เมื่อน้ำลด

8 พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์กับสิ่งมีชีวิตทั้งหมด และสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับโนอาห์ในเรือ จึงทรงทำให้ลมพัดผ่านมาเหนือแผ่นดิน น้ำก็ลดลง^๒ น้ำฟูของน้ำบาดาลและช่องฟ้าทั้งหลายก็ปิด ฝนจากฟ้าก็หยุด^๓ น้ำก็ลดลงจากแผ่นดินเรื่อยๆ เมื่อล่วงไป 150 วันแล้ว น้ำก็ลดระดับลง^๔ ณ วันที่สิบเจ็ดของเดือนที่เจ็ด เรือก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต^๕ น้ำนั้นลดระดับลงเรื่อยๆ จนถึงเดือนที่สิบ ในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบ ก็เห็นบรรดายอดภูเขา

^๖เมื่อครบ 40 วันแล้ว โนอาห์ก็เปิดหน้าต่างที่ทำไว้ในเรือ^๗ ปล่อยกาไปตัวหนึ่ง กากบินไปและบินกลับมา จนน้ำลดแห้งจากแผ่นดิน^๘ โนอาห์ก็ปล่อยนกพิราบตัวหนึ่ง เพื่อดูว่าน้ำลดลงไปจากแผ่นดินแล้วหรือยัง^๙ แต่นกพิราบนั้นไม่พบที่ที่

จะเกาะได้ จึงบินกลับมาหาโนอาห์ที่เรือเพราะน้ำ
ยังท่วมแผ่นดินอยู่ โนอาห์จึงยื่นมือออกไปจับนก
พิราบนั้นมาหาท่านนำเข้าไปในเรือ ¹⁰โนอาห์เฝ้า
คอยอยู่อีกเจ็ดวัน จึงปล่อยนกพิราบไปจากเรืออีก
¹¹เมื่อเวลาเย็นนกพิราบก็กลับมาหาโนอาห์ และ
คาบใบมะกอกเขียวสดมาด้วย โนอาห์จึงรู้ว่าน้ำลด
จากแผ่นดินแล้ว ¹²โนอาห์เฝ้าคอยอยู่อีกเจ็ดวัน
หลังจากนั้นจึงปล่อยนกพิราบไป นกนั้นไม่กลับ
มาหาโนอาห์อีกเลย

¹³เมื่อถึงวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง ปีที่หกร้อย
เอ็ด น้ำก็แห้งจากแผ่นดิน โนอาห์เปิดหลังคาของ
เรือและมองเห็นว่าพื้นดินแห้ง ¹⁴เมื่อถึงวันที่สิบ
เจ็ดเดือนที่สองแผ่นดินก็แห้งแล้ว ¹⁵พระเจ้าตรัส
แก่โนอาห์ว่า ¹⁶“เจ้าจงออกไปจากเรือ ทั้งภรรยา
ของเจ้า บุตรชายของเจ้าและบุตรสะใภ้ของเจ้า
ด้วย ¹⁷จงพาสัตว์ทุกชนิดที่อยู่กับเจ้า ที่มีเลือด
เนื้อ คือนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้ง
หมดที่คลานบนดินให้ออกไป เพื่อจะได้แพร่พันธุ์
ทวีขึ้นมากมายบนแผ่นดิน” ¹⁸โนอาห์ก็ออกไป
พร้อมกับบุตร ภรรยา และบุตรสะใภ้ ¹⁹สัตว์ทุก
ชนิดและสัตว์เลื้อยคลานทั้งหมด กับนกและสัตว์ที่
เคลื่อนไหวไปมาบนแผ่นดินทั้งหมดก็ออกไปจาก
เรือตามพันธุ์ของมัน

พระสัญญาของพระเจ้าต่อโนอาห์

²⁰โนอาห์สร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์และ
เลือกเอาสัตว์ใช้งานที่สะอาด และนกที่สะอาดมา
เผาบูชาถวายที่แท่นนั้น ²¹พระยาห์เวห์ทรงได้กลิ่น
ที่พอพระทัยแล้ว ทรงดำริในพระทัยว่า “เราจะไม่
สาปแผ่นดินอีกต่อไป แม้ว่ามนุษย์ไม่ดี เพราะคำ
ความคิดในใจของมนุษย์ล้วนแต่ร้ายมาตั้งแต่เด็ก
เราจะไม่ทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งปวงอีก ดังที่เราได้ทำ
แล้วนั้น” ²²ตราบบที่โลกยังมีอยู่ จะมีฤดูหนาวกับ
ฤดูเกี่ยว มีเย็นกับร้อน มีฤดูร้อนกับฤดูหนาว มี

วันและคืนตลอดไป”

พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับโนอาห์

9 พระเจ้าทรงอวยพรโนอาห์และบุตรทั้งหลาย
ของเขา ตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกดกทวี
มากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน” ²สัตว์ทั้งปวงบนแผ่นดิน
นกทั้งปวงบนท้องฟ้า สัตว์ที่เลื้อยคลานทั้งสิ้นบน
แผ่นดิน และปลาทั้งสิ้นในทะเลจะกลัวและหวาด
หวั่นต่อพวกเจ้า เรามอบสัตว์ทั้งปวงไว้ในมือของ
พวกเจ้า ³ทุกสิ่งที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็น
อาหารของเจ้า เราจะยกของทุกอย่างให้แก่เจ้า
ดังที่เรายกพืชเขียวสดให้แก่เจ้าแล้ว ⁴แต่ห้าม
กินเนื้อพร้อมกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน” ⁵
และที่แน่ๆ คือโลหิตที่เป็นชีวิตของพวกเจ้านั้น
เราจะหวง เราจะหวงจากมือของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง
จากมือของมนุษย์ เราจะหวงชีวิตมนุษย์จากมือ
ของพี่น้องของเขา ⁶ใครทำให้มนุษย์โลหิตไหล ⁷
มนุษย์จะทำให้โลหิตผู้นั้นไหลเหมือนกัน เพราะ
พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ตามพระฉายาของพระ
องค์ ⁸7 พวกเจ้าจงมีลูกทวีมากขึ้น ⁹จงอยู่เต็ม
แผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น”

⁸พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรทั้งหลายว่า
⁹“นี่แน่ะ เราเองเป็นผู้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับ
พวกเจ้า และกับพงศ์พันธุ์ที่มาภายหลังเจ้า ¹⁰และ
กับบรรดาสัตว์มีชีวิตที่อยู่กับพวกเจ้าด้วย ทั้งนก
และสัตว์ใช้งานและสัตว์ป่าทั้งหมดที่อยู่กับพวก
เจ้า จากสัตว์ทั้งปวงที่ออกจากเรือ คือสิ่งมีชีวิต
ทั้งหมดในโลก ¹¹เราจะตั้งพันธสัญญาของเรา
ไว้กับพวกเจ้าว่าจะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์ทั้ง
ปวงโดยให้น้ำท่วมอีก และจะไม่ให้มีน้ำท่วมทำลาย
โลกอีกต่อไป” ¹²พระเจ้าตรัสว่า “นี่แหละเป็น
เครื่องหมายแห่งพันธสัญญา ซึ่งเราให้ไว้ระหว่าง
เรากับพวกเจ้า และกับสัตว์มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับ
พวกเจ้าสืบไปทุกชั่วอายุ ¹³คือเราตั้งรุ้งของเราไว้ที่

เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา
ระหว่างเรากับโลก ¹⁴เมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดิน
และมีรุ้งปรากฏขึ้นที่เมฆนั้น ¹⁵เราจะระลึกถึง
พันธสัญญาของเราที่ทำไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า
และกับสิ่งที่มีชีวิต และสัตว์ทั้งปวง แล้วน้ำจะไม่
ท่วมทำลายสัตว์ทั้งปวงอีกเลย ¹⁶เมื่อมีรุ้งที่เมฆ
เราจะดูรุ้งนั้น เพื่อระลึกถึงพันธสัญญานี้รันดร์
ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งที่มีชีวิตและสัตว์ทั้งปวงซึ่ง
อยู่บนแผ่นดิน” ¹⁷พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “นี่
แหละเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาที่เราได้
ตั้งไว้ระหว่างเรากับสัตว์ทั้งปวงซึ่งอยู่บนแผ่นดิน”

²⁹รวมอายุของโนอาห์ได้ 950 ปี จึงสิ้นชีวิต

โนอาห์กับบุตร

¹⁸บุตรของโนอาห์ซึ่งออกมาจากเรือชื่อ เชม
ฮาม และยาเฟท ฮามเป็นบิดาของคานาอัน ¹⁹สาม
คนนี้เป็นบุตรชายของโนอาห์ มนุษย์จึงกระจาย
ออกไปทั่วโลกจากคนเหล่านี้

²⁰โนอาห์เริ่มเป็นคนทำสวนและปลูกองุ่น ²¹แล้ว
ท่านดื่มเหล้าองุ่นและเมา แล้วก็นอนเปลือยกาย
อยู่กลางเต็นท์ของท่าน ²²ฮามผู้เป็นบิดาคานาอัน
เห็นบิดาของเขาเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่ชายทั้ง
สองที่อยู่ภายนอก ²³เชมกับยาเฟทก็เอาผ้าพาดบ่า
ทั้งสองคนแล้วก็เดินถอยหลังเข้าไปปกปิดกายของ
บิดาที่เปลือยอยู่ โดยไม่ได้หันหน้าดูบิดาที่เปลือย
กายอยู่นั้น ²⁴เมื่อโนอาห์สร้างเมาแล้ว และรู้ว่าบุตร
สุดท้องทำกับท่านอย่างไร ²⁵จึงพูดว่า

“คานาอันจงถูกแช่ง
ให้เป็นทาสต่ำสุดของพี่น้อง”

²⁶ ท่านกล่าวด้วยว่า

“สาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเชม
และให้คานาอันเป็นทาสของเขาเถิด

²⁷ ขอพระเจ้าทรงเพิ่มพูนยาเฟทให้ทวียิ่งขึ้น
ให้เขาอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเชม
และให้คานาอันเป็นทาสของเขาเถิด”

²⁸หลังน้ำท่วม โนอาห์มีชีวิตต่อไปอีก 350 ปี